

OCI O NEGOCI?

recupera el teu barri
construeix alternatives

Campanya de conscienciació i difusió
Assemblea de Joves de l'Eixample Nord

OCI O NEGOCI?

Assemblea de Joves de l'Eixample Nord
www.joveseixample.cat

ÍNDEX

1. Presentació pg. 5
2. Introducció pg. 6
3. Equipaments i espais de socialització pg. 10
4. La privatització del carrer i dels espais públics pg. 15
5. Construïm alternatives pg. 20
6. Annex pg. 28

1. PRESENTACIÓ

El llibret que teniu entre les mans és una eina de difusió i conscienciació de la campanya "Oci o negoci?". Amb aquesta campanya, l'Assemblea de Joves de l'Eixample Nord (AJEN) estem construint un espai de denúncia de l'oci que subtilment se'ns imposa des del sector privat.

L'oci que se'ns ven propicia una joventut cada dia més apàtica i endormiscada, arribant a aconseguir que no ens importi el que passa al nostre voltant i anul·lant la nostra capacitat de pensar per nosaltres mateixes. Amb l'actual model d'oci, la joventut s'aboca a l'individualisme i el consumisme que donen vida al sistema de producció capitalista.

Per això us convidem a emprendre aquesta lectura, però també a reflexionar, a discutir i debatre al voltant de la forma com entenem i gestionem el nostre oci i l'anomenat "temps lliure".

Assemblea de Joves de l'Eixample Nord - CAJEI

2. INTRODUCCIÓ

Avui en dia, els i les joves vivim amb les agendes programades, condicionades per una organització gairebé predissenyada de les nostres vides. L'estudi als centres i a la llar resulta vital per poder assegurar-se un futur, i la incorporació en una feina que ens doni diners és absolutament necessària per viure més o menys còmodes en el nostre dia a dia.

Així, els nostres horaris i calendaris estan dissenyats en funció de l'estudi i la feina, que se sumen a l'esforç que hem de fer per emancipar-nos o a la dificultat de trobar un lloc de treball que no sigui precari i temporal.

D'aquesta manera, sovint aprofitem el nostre temps lliure (no ocupat), bàsicament concentrat en el cap de setmana, per a evadir-nos i desconnectar d'aquesta pressió diària. El temps lliure i l'oci es converteixen en la nostra via d'escapament i desfogament. Un espai de temps que en comptes de ser invertit en un oci del qual en podem extreure algun profit com a persones, acaba sent un "temps mort" en el nostre ritme setmanal.

Deixem de ser crítiques per esdevenir persones apolítiques i desinteressades pel nostre entorn: no és cap secret que l'oferta d'oci juvenil que més abunda els caps de setmana són les discoteques i els bars musicals, si no és el consumisme frenètic en centres comercials o l'apatia davant el televisor que tenim casa.

I és que gairebé sempre se'ns planteja un oci que implica necessàriament el consum: pagar per anar al cinema, a la discoteca, per fer esport, anar a un concert, no poder estar sota un sostre sense beure o consumir res, etc. Ja és gairebé impossible sortir sense diners, perquè sortir vol dir consumir.

Així, aquest oci també acaba suposant un cost econòmic molt elevat que nosaltres difícilment podrem assumir sense posar-nos en mans del treball temporal i precari.

D'aquesta manera, els i les joves acabem pagant per desfogar-nos, mentre quedem anul·lades com a persones capaces de realitzar-nos en el nostre entorn. Les nostres capacitats individuals i col·lectives queden trepitjades per l'oferta privada que aprofita la situació en la qual arribem al cap de setmana.

Des de l'AJEN, doncs, ens volem plantejar com es plasma aquest model d'oci en els barris on actuem: Fort Pienc, Dreta de l'Eixample, Camp d'en Grassot i, especialment, Sagrada Família.

En primer lloc, ens centrarem en la definició d'allò que entenem per un concepte tan abstracte com el d'oci. I, en segon lloc, veurem les mancances de la zona nord del districte de l'Eixample, tant pel que fa a equipaments i espais de socialització, com en les possibilitats d'ús de l'espai públic, tenint sempre present quin és el paper que haurien de jugar l'Ajuntament, el Districte i demés institucions que treballen en aquests barris.

Per acabar, des de l'AJEN fem una proposta de quines creiem que han de ser les línies mestres per articular una resposta seriosa del jovent d'aquests barris enfront d'aquesta problemàtica, per tal de contrarestar-la i construir alternatives sòlides i viables. Alternatives que, al cap i a la fi, ens beneficiaran a totes, de forma individual i col·lectiva, com a persones, com a joves i com a barri.

Què entenem per oci?

Podríem afirmar que l'oci és la manera com utilitzem el nostre temps lliure. Ara bé, la clau no és l'activitat concreta que desenvolupem durant aquest temps lliure, sinó que allò que fem ho haguem triat lliurement, sense imposicions, normes o restriccions, escollint per nosaltres mateixes.

El resultat de dur a terme les activitats d'oci hauria de ser l'enriquiment personal, el gaudi individual i col·lectiu dins del context on desenvolupem aquestes activitats. L'oci no té res a veure amb la idea que molts cops se'ns imposa als i les joves –o que ens autoimposem- de creure que és l'espai de desconexió, d'evasió o de diversió sense límits.

No es tracta de “temps buit” que s'ha d'omplir amb el màxim d'activitats preprogramades. Sovint tenim un concepte d'oci erroni: moltes joves l'identifiquen o el substitueixen per una desconexió anul·ladora, per l'evasió, o fins i tot per “temps buit” o passivitat. En definitiva, per temps inactiu o pobre d'activitats.

En la nostra societat de consum capitalista no existeixen alternatives reals i plausibles d'oci, i les poques ofertades comporten un cost econòmic obligatori que està fora de l'abast de les butxaques de les joves.

Ens podem trobar en casos que, fins i tot tenint a la vora un gimnàs municipal, haguem de pagar per jugar un partit de bàsquet amb els amics o haguem de pagar preus desorbitats per anar a un concert de música. Però si no som conscients d'allò que hauria de formar part dels nostres drets com a joves no podem adonar-nos del lucratiu negoci que s'amaga darrera del nostre oci.

Fer esport, intercanviar opinions al voltant d'una taula, llegir i rellegir un llibre, escoltar música o, simplement, divertir-se, no és un capritx, sinó necessitats humanes de la joventut que estan essent desprestigiades o tractades com un producte de luxe.

~~l'oci, no és negoci~~

0-24h.

OBLIGATS A
CONSUMIR

Assemblea de Joves
de l'Eixample Nord

3. EQUIPAMENTS I ESPAIS DE SOCIALITZACIÓ

LA BIBLIOTECA, MÉS ENLLÀ DE LA LECTURA

Actualment els barris de la Sagrada Família, Camp d'en Grassot, Fort Pienc i Dreta de l'Eixample disposen de 3 biblioteques públiques: al carrer Girona, a Arc de Triomf i la més recent a la Sagrada Família. Tanmateix, tot i que aquest pugui semblar un nombre elevat, no estan pensades perquè puguin ser utilitzades pels i les joves. Aquestes tenen un horari molt restringit, i cada biblioteca té un horari molt concret. Algunes obren només alguns dies a la setmana i depèn del dia només ho fan per la tarda. Al migdia, sempre tanquen, i de nit no obren fins més enllà de les 21:00. En els caps de setmana no totes estan obertes. No cal fer masses comptes per adonar-se que el jovent d'aquests barris només té temps per anar a la biblioteca a les tardes i vespres, a les nits i durant els caps de setmana.

Veiem, per tant, que **ens és pràcticament impossible disposar d'aquest espai, que no només serveix per accedir a lectures o per estudiar, sinó que conté diferents sales que ens podrien ser molt útils per a realitzar reunions, activitats o conferències que puguin interessar-nos.** Un espai com aquest, on s'hi podrien realitzar moltes activitats individuals i col·lectives, es troba tancat just en els moments que els i les joves més podem accedir-hi.

PROHIBIT FER ESPORT?

Paral·lelament, al barri de Sagrada Família trobem una zona esportiva municipal, l'Esportiu Claror, amb un horari igualment limitat. També hi ha diversos gimnasos privats, però els preus són exageradament elevats. Aquí sí que **podem dir que hi ha una mancança flagrant d'espais per jugar a futbol, bàsquet, volei, etc.** amb els companys, sense l'obligació de pagar quotes mensuals. Els pocs espais que hi ha no donen a l'abast ni per a una mínima part de la població jove del nostre barri.

DISCRIMINACIÓ AL CENTRE CÍVIC

Cal mencionar també els dos centres cívics que tenim. D'una banda, el centre cívic Ateneu Fort Pienc, i de l'altra, el Centre Cultural Sagrada Família. Ambdós tenen uns horaris limitadíssims, i per a la cessió de sales perquè les joves hi puguem realitzar xerrades o esdeveniments cal pagar abundants quantitats econòmiques. El més sorprenent de tot, però, és que **la cessió del seu ús depèn d'unes poques persones, sovint desarrelades del teixit juvenil i associatiu del barri.** D'aquesta forma, se'ns limita realitzar activitats perquè no formem part d'un determinat entorn 'de confiança'.

ALTERNATIVES MARGINADES

Per sort, els nostres barris no estan morts, i segueixen treballant-hi esplais, casals de joves, caus i centres socials, on s'hi fan activitats i hi treballen col·lectius majoritàriament juvenils situats, sobretot, al Camp d'en Grassot, Sagrada Família i Fort Pienc. A la Sagrada Família hi ha l'Esplai i el Cau, que comparteixen un local cedit pel capellà de la Sagrada Família. **A mesura que les obres del temple avancin els dos col·lectius hauran de marxar, convertint-se en un esplai i un cau sense sostre.** De moment, sembla que no se'ls ha cedit cap espai nou, tot i que porten molt de temps demanant-lo.

Paral·lelament, als nostres barris també hi ha el Casal de Joves Xiroc, el Cau i l'Ateneu Popular de l'Eixample, on hi treballen diferents col·lectius. **Els espais que utilitzen aquests tres col·lectius o bé són molt petits per les seves necessitats bàsiques o bé s'han obtingut**

mitjançant fórmules que la mateixa administració intenta eliminar, com la masoveria urbana (pacte lliure amb un propietari) o l'okupació (alliberament d'un espai en desús).

Pel que fa els joves que volen muntar un grup de música i assajar amb els seus companys, no poden fer-ho de cap manera, ja que aquests espais no existeixen a l'Eixample Nord. Ni tan sols els centres cívics estan habilitats per aquesta mena d'activitats.

Una de les conclusions que es pot extreure d'aquest breu anàlisi de la situació als nostres barris és que, en no tenir espais físics (locals, biblioteques, llocs per fer esport, etc.), **el carrer hauria de ser una de les nostres principals eines per desenvolupar-nos com a persones i amb les persones, i on poder-hi estar tranquil·lament**. Una funció que el carrer sempre ha acomplert satisfactòriament durant la història del nostre i la majoria dels barris i pobles d'aquest país. Tanmateix, avui en dia això ha deixat de ser així, ja que l'ordenança cívica de l'Ajuntament de Barcelona –en la qual ens aturarem més endavant- ens ho impedeix.

Imatge de l'Ateneu Popular de l'Eixample, pocs dies després de la seva okupació

S'ESTAN CERCANT SOLUCIONS?

El més lògic seria que la manca d'equipaments i la impossibilitat 'de facto' d'utilitzar el carrer –que més endavant veurem a partir de l'ordenança cívica de l'Ajuntament-, anés solucionant-se mica en mica mitjançant l'obertura de centres i locals del jovent i pel jovent.

Tanmateix, el cert és que, ara per ara, l'Ajuntament no ha invertit gairebé ni un cèntim en espais per a nosaltres, segurament, perquè econòmicament no aportaríem més beneficis del que suposa centrar-se en l'atracció del turisme internacional. Evidentment, els joves no estem disposats a gastar-nos tants diners com els turistes que arriben al barri, on només hi passen unes hores i, segurament, no hi tornaran mai més.

Els sí que poden pagar les entrades a tots els monuments, museus, comprar postals i samarretes i prendre cafès a preu d'or al Passeig de Gràcia o davant la Sagrada Família. Però els joves, que som aquells que ens despertem en aquests carrers tots els dies, no gaudim mai dels diners que els nostres pares paguen a l'Ajuntament per facilitar la vida als veïns i veïnes dels barris de Barcelona.

Què tenen, a tall d'exemple, els nostres barris que pugui aportar més beneficis a la ciutat en termes econòmics?: el Temple de la Sagrada Família. Aquest és, sens dubte, el principal motiu pel qual **els nostres carrers s'han anat adaptant als turistes, dels quals se n'extreu el màxim benefici possible, oblidant les necessitats dels i les joves que vivim aquí.**

Poc a poc els petits comerços de tota la vida han anat tancant les portes i s'han obert Mc Donald's o Kentucky per tal de servir els turistes. Les antigues sabateries s'han convertit ara en botigues on es troba de tot, des de banderes espanyoles fins a barrets mexicans. I, per acabar-ho d'adobar, no s'ha obert cap local per a nosaltres, els preus dels bars i cafeteries han anat encarint-se i allunyant-se cada cop més de l'abast de la nostra butxaca.

Així doncs, la gent jove que tenim ganes de fer coses, dins d'un horari real (els caps de setmana sobretot), no podem fer-ho. Tot i aquesta manca clara d'equipaments, sempre que queda un local lliure acaba en mans privades i essent destinat al turisme, que aporta consum i beneficis econòmics.

Els comerços de tota la vida no han pogut competir davant els 'monstres' del capitalisme, i les sucursals d'empreses com Mc Donalds o KFC fan de la Sagrada Família un barri cada dia més assimilat a qualsevol altre zona turística de qualsevol país occidental.

4. LA PRIVATITZACIÓ DE L'ESPAI PÚBLIC

L'espai públic, com a espai de tothom, com a punt de trobada, és un espai ideal on les joves podem desenvolupar lliurement el nostre lleure de forma col·lectiva i de moltes maneres diferents. No obstant això, actualment, aquests espais cada cop són menys i els que trobem no poden ser utilitzats segons la voluntat dels veïns i veïnes.

El poder econòmic està pressionant molt fort la classe política per anar mercantilitzant l'espai públic i reforçar el negoci especulatiu, fet que dóna lloc a la ruptura de la ciutat com a espai de trobada, diàleg, intercanvi, socialització, joc, gresca, etc. Els ajuntaments legitimen els agents privats per ocupar aquest espai i fer-hi negoci. Han decidit sacrificar l'espai públic en benefici de l'interès privat. Però quin mecanisme han utilitzat els ajuntaments per limitar l'ús de l'espai públic en favor del sector privat?

Els ajuntaments han utilitzat la seva potestat reglamentària (el poder de dictar reglaments i ordenances) per foragitar les joves del carrer, perseguint qualsevol forma d'oci, d'expressió, d'activitat... que no encaixi en allò que ells han decidit, i les ordenances cíviques són la principal eina per fer-ho.

Pel que fa al cas de Barcelona, l'Ordenança de Mesures per Fomentar i Garantir la Convivència Ciutadana a l'Espai Públic regula exhaustivament la utilització d'aquest espai i les condicions d'ús. Dins al seu articulat es poden diferenciar tres punts bàsics que ens afecten com a joves a l'hora de sortir al carrer.

1) El primer punt que tractem és la regulació que fa en el seu capítol segon del títol II. En aquest capítol es dedica a prohibir la col·locació de cartells, tanques, rètols, pancartes, la realització de grafitis... tot i que paradoxalment també prohibeix, en el seu article 23.4 "esquinçar, arrencar,... cartells, anuncis, pancartes i objectes similars de l'espai públic".

És a dir, **no només no podem donar a conèixer tot allò que fem, com ens organitzem o com ens expressem, sinó que a més a més ens hem d'empassar diàriament tota la publicitat que el sector privat o partits polítics poden col·locar sense cap problemes.**

Què aconseguen amb això? Evitar que tot jove pugui expressar la seva creativitat i inquietuds. Tallen tota iniciativa que no estigui sota el control de l'ajuntament o del sector privat.

Els carrers, que en un principi eren de tothom, ara resten en mans de les entitats privades. Elles sí que poden utilitzar-lo. L'ajuntament ha venut els nostres carrers i, al final, és tan simple com que "qui paga, mana", fins i tot al carrer, en l'espai públic.

Joves realitzant un mural en motiu del 8 de març

2) En segon lloc, el capítol quart es dedica a regular "l'ús inadequat de l'espai públic per a jocs". La fonamentació en la qual es basen per haver de regular-ho és la "llibertat de circulació de les persones, la protecció dels vianants i el dret que tothom té a no ser pertorbat en el seu exercici i a gaudir lúdicament dels espais públics d'acord amb la naturalesa i destinació d'aquests".

Des de quan els parcs no estan destinats al lleure dels joves i dels infants? O és que ara van destinats als turistes i al sector privat per poder fer-hi negoci? Amb aquest tipus de regulació, l'Ajuntament de Barcelona fomenta el no pensament, la individualitat, la competitivitat i l'alienació de les persones, obligant a abandonar aquells espais que sempre havien servit per promoure els valors socials d'igualtat i llibertat i l'esperit crític i d'enriquiment personal.

Però això no interessa. En definitiva, els infants i els joves actualment no poden fer ús d'un espai que hauria d'anar destinat tan a nosaltres com a la resta de persones. Ara, jugar a pilota o anar amb patins posa en perill "la integritat física de les persones..."

Exhibició de bitlles catalanes durant la primera Calçotada Popular de l'AJEN

3) El tercer i últim punt que tracta l'ordenança és l'organització i autorització d'actes públics (capítol quart; article catorze). El que fa l'ajuntament en aquest punt és posar més dificultats a aquells que vulguin organitzar activitats amb un missatge diferent. Promou únicament les activitat que les empreses o grans organitzacions de la societat civil organitzin a l'espai públic, **mitjançant l'exigència del dipòsit d'una fiança o bé amb subscripcions d'una pòlissa d'assegurança per poder realitzar actes que els joves no podem assumir.**

D'aquesta manera s'imposen tot un seguit de dificultats a tots aquells que volem crear alternatives. Així, veiem perplexes com les institucions, i en especial l'Ajuntament de Barcelona, només treballen pel seu benefici i en favor de les entitats privades.

I que aconseguen amb tot això? Ni més ni menys que privatitzar dissimuladament l'espai públic, un espai que ens pertany. I, paral·lelament, es legitima el model d'oci del sector privat que promou la societat de consum capitalista.

A diferència de la infantesa i la joventut dels nostres pares i mares, que es podia desenvolupar als carrers de la ciutat sense cap problema, ens trobem actualment que l'Ajuntament de Barcelona promou un tipus de ciutat on nosaltres, els i les joves, no hi tenim cabuda.

El nostre barri, sí, però amb els seus carrers, les seves places, els seus parcs... que no podem utilitzar per a crear alternatives al model d'oci vigent. L'Ajuntament ens ignora i centra la seva atenció i els nostres diners en satisfer aquells de qui en pot treure més profit: el sector privat i el turisme.

DE CARA A LA NOVA ORDENANÇA SOBRE EL CIVISME:

PENSEM-HO B

PERQUÈ AQUESTA NORMATIVA RETALLA ELS DRETS SOCIALS,
PERSEGUEIX LA POBRESA I ELIMINA LA VIDA AL CARRER.

SENSE SOSTRE

«SENSE SOSTRE»
«SENSE SOSTRE»

VENDA AMBULANT

«VENDA AMBULANT»
«VENDA AMBULANT»

SKATEBOARD / PATINS

«SKATEBOARD»
«SKATEBOARD»

PROSTITUCIÓ

«PROSTITUCIÓ»
«PROSTITUCIÓ»

GRAFFITI

«GRAFFITI»
«GRAFFITI»

JUGAR A PILOTA,
MANIFESTARSE,
MENJAR A UN PARC,
ESTENDRE ROBA AL BALCÓ, ...

ESPECULACIÓ,
PRECARIETAT LABORAL,
EXCLUSIÓ SOCIAL,
ABUS POLICIAL, ...

"Prohibir el que anomenem..."
Juan-Cla

"Necessitat real de dir tot això"
No era per trobar-se"
Alex "Noel" Guzmán

www.assembleaaj.org

5. CONSTRUÏM ALTERNATIVES

PER QUIN OCI APOSTEM?

L'oci que volem és aquell que podem crear i construir des del jovent i per al jovent. És a dir, volem i reivindicuem un oci completament antagònic a aquell que ens intenten fer empassar a cops de música enllaunada i de talonari.

Volem un oci que ens permeti escollir, que ens doni llibertat d'opcions, que ens enriqueixi com a persones i com a col·lectiu, que obri els ulls a la realitat i que sigui crític amb l'actual model consumista i homogeneïtzador. L'oci del jovent només el pot construir el jovent, perquè només nosaltres mateixes sabem quines són les nostres necessitats, les nostres mancances i els nostres desitjos.

Les activitats d'oci ens han d'ajudar a formar-nos com a persones, i els llocs d'oci no poden ser el caldo de cultiu de masses adormides i alienades. Ans al contrari, haurien d'existir com a llocs de relació i comunicació entre les persones, on es fomenti el pensament crític.

Els escenaris on es desenvolupa l'oci han esdevingut espais acrítics, buits en forma i contingut, sense cap mena de missatge, on nosaltres som qui, sense que ens deixin dir la nostra, sense badar boca, ens empassem el seu discurs. Els espais d'oci actuals estan especialment dissenyats perquè el jovent no hi puguem intervenir activament, perquè siguem mers consumidors i assimiladors impassibles de discurs i missatges oficials.

No ens conformem amb els pocs i mals programes engegats pel districte, subjectes al seu filtre i les seves normes i imposicions, que a més, aprofiten per fer-se propaganda. Exigim ser nosaltres mateixes, la joventut, qui triï l'oci que vol i que el produeixi, des de les bases dels barris, viles i ciutats.

I amb això no estem dient que l'oci que volem –diguem-li alternatiu o contraposat a les imposicions privades i de l'administració- sigui només fer concerts o reduir els abusius preus de les activitats

que s'ofereixen al jovent. Quan diem que volem produir el nostre propi oci, l'oci del qual participarem, estem dient que volem alternatives reals adequades a les nostres necessitats: obrir les biblioteques durant les hores d'estudi que necessitem les joves (no durant les hores que creu l'administració), poder practicar d'algun esport al gimnàs municipal del barri sense haver de pagar per fer-ho o desenvolupar la nostra creativitat a través de la pintura, l'escriptura o la música sense haver de llogar espais específics suposadament subvencionats.

I això només podem fer-ho d'una sola manera: construint el nostre propi oci i autogestionant les nostres activitats, sense que res ni ningú més que la pròpia gent jove dirigeixi les nostres decisions.

L'administració no s'adequa a les nostres necessitats, sinó que es regeix segons la llei de l'oferta i la demanda. De manera que mai no satisfarà les necessitats del jovent, ans al contrari, satisfarà les exigències del mercat, sense actuar de manera directa sobre les mancances evidents que tenim com a joves.

És aquest un dels motius pels quals necessitem un espai propi, on s'ofereixin una sèrie d'activitats autogestionades, és a dir, que la seva realització no depengui de les normes i diners institucionals, del districte o el batlle de torn, sinó que únicament i exclusiva depenguin de nosaltres mateixes; que el jovent siguem alhora objecte i subjecte de l'oci, que el produïm i rebem.

L'autogestió de les activitats i els espais d'oci és el camí, juntament amb l'organització assembleària, dels quals disposem si volem posar fi a les imposicions institucionals. Entenem que un casal de joves autogestionat i organitzat, des de i pels joves seria el millor mitjà per poder triar lliurement quin oci volem desenvolupar.

PERQUÈ REIVINDIQUEM UN CASAL DE JOVES?

Segons l'Informe d'Actuacions Municipals en matèria de Joventut, des de les administracions públiques es promou l'associacionisme juvenil, l'oci alternatiu i els concerts, i s'incentiva la contractació estable del jovent i la complicitat i col·laboració entre les diferents regidories per implementar les polítiques de joventut (*veure informe oficial a l'annex*).

Aquesta suposada declaració de bones intencions queda en paper mullat quan observem la realitat que ens envolta: **ni el districte ni el tècnic de joventut s'han mogut, a hores d'ara, per fer un Casal de Joves, ni tampoc per reubicar els locals de l'esplai i el cau del barri, que d'aquí a poc hauran de buscar nou emplaçament degut a les obres del Temple Expiatori de la Sagrada Família.**

Les joves necessitem espais de treball autònoms, autogestionats, independents i sense ingerències ni manipulacions per part de l'administració i les institucions, que pretenen controlar tot allò que sembla escapar a la seva lògica i raó.

Les joves necessitem, alhora, un lloc d'encontre i intercanvi d'experiències, un lloc on les relacions personals no estiguin regides pel consumisme i l'oci buit de contingut. És a dir, un espai lliure on puguem escollir què volem fer i com ho farem.

Desenes de joves del barri estan compartint l'Ateneu Popular de l'Eixample, un espai okupat que encara no ha rebut el vist-i-plau del Districte i que és fruit del treball en un local abandonat que va ser alliberat al novembre de 2004.

Malgrat que actualment a l'Ateneu hi conviuen diferents col·lectius del barri, el districte segueix donant l'esquena a la necessitat de cedir un espai. Els locals que hi ha (sala Transformadors i Casal de Joves de l'Eixample, ambdós al barri del Fort Pienc), estan regits i controlats pel districte, via subcontractació o bé directament.

El que exigim al districte és tan simple com que acompleixi allò que promet, que dugui a terme les seves normes i lleis, és a dir, que no quedi tot en paraules maques i paper mullat.

Reclamem la necessitat d'un Casal de Joves on totes hi tinguem cabuda, on hi puguem treballar pel barri, cadascú en el seu àmbit, i des d'on exportar les nostres inquietuds. És un punt de partida bàsic des d'on començar a donar forma i plantar cara a un districte que no escolta i dóna l'esquena per no sentir les crítiques que li plouen.

El projecte del Casal de Joves és una peça clau perquè les joves del barri puguem expressar-nos.

- El Casal de Joves que volem aixecar ha de ser prou digne com per encabir-hi un esplai, un cau, una cooperativa de consum, una assemblea de joves, tallers, col·lectius diversos, etc.
- Hauria de cobrir les necessitats mínimes dels col·lectius del barri.
- Són necessaris espais lliures on practicar esport.
- També és imprescindible poder gaudir de sales lúdiques i culturals, per fer concerts, xerrades, debats o presentacions de projectes, individuals o col·lectius.
- Els i les joves necessitem espais d'interrelació ociosa, on el consum no sigui una premissa imprescindible i on els preus siguin populars i assequibles, sense que el lucre protagonitzi les tardes.
- Per aconseguir allò que volem el Casal ha d'estar regit, únicament i exclusiva, per una assemblea gestora dels col·lectius que hi treballin.
- A més apostem per una gestió pública i popular, sense interferències de l'administració, les institucions o el districte.

Aquestes són, per a l'Assemblea de Joves de l'Eixample Nord (AJEN), algunes de les línies mestres, bàsiques, que han de regir aquest projecte de Casal de Joves. Però, evidentment, **la definició concreta i l'adaptació definitiva d'aquest projecte depèn del conjunt de col·lectius i entitats juvenils que treballen en aquests barris.**

Cal que ens asseguem i que ens posem d'acord en allò que volem. Cal que posem tots els nostres esforços en projectar les nostres idees sobre un paper per presentar-les de forma seriosa davant les autoritats públiques. Per això és necessària la unitat d'acció, el treball conjunt.

Tots aquells i aquelles que a través de col·lectius juvenils populars –no dependents del poder adult i econòmic- treballem en aquest barris, juntes, tenim prou forçar com per aconseguir això i molt més. I si no ho aconseguíssim, de ben segur, futures generacions recollirien els nostres fruits.

VERMELL AL CONSUM!

la cultura
no és
negoci

PERILL!
CREATIVITAT

ANNEX

1. [**Informe d'Actuacions Municipals en matèria de Joventut**]:

Allò que l'Ajuntament ha promès fer i mai ha gosat començar

“Així, han de ser objecte de matèria de les polítiques de joventut aspectes com l'associacionisme juvenil, l'oci alternatiu i els concerts, però també les beques en l'ensenyament reglat, l'habitatge de protecció oficial i l'incentivació de la contractació estable. En segon lloc, fer polítiques integrals també significa definir un marc metodològic. Si hem d'abordar tots els aspectes que afecten a la vida d'un jove, ho hem de fer en complicitat, col·laboració i complementarietat de les diferents regidories que implementen polítiques pels joves i, per tant, hem de treballar de forma transversal. A més, no hi ha prou en treballar amb les diferents regidories sinó que cal fer-ho també amb altres administracions i amb la gent jove. La metodologia integral és, doncs, treballar interdepartamentalment, interinstitucionalment i amb la participació dels joves.

El disseny d'un Casal de Joves és cosa de l'arquitecte municipal, però també del tècnic de joventut; la salut pública és cosa de la regidoria de sanitat, però les campanyes de prevenció de drogues han de ser aconsellades pel tècnic de joventut; tots els actes de la festa major han de ser organitzats per Cultura, però el tècnic de joventut pot assessorar sobre les noves tendències musicals dels joves.

En tercer lloc, fer polítiques integrals significa definir un marc d'actuació. Perquè l'ajuntament de Barcelona ni té competències exclusives (i per tant capacitat) ni voluntat de ser l'únic agent que realitza actuacions en matèria de joventut, cal definir quins són tots els espais des d'on s'implementen polítiques de joventut a Barcelona. I en aquest sentit detectem actuacions des de tres

espais: el propi ajuntament de Barcelona, el conjunt d'altres administracions (Generalitat de Catalunya, Diputació de Barcelona i Consell Comarcal del Barcelonès), i ,especialment, des del propi teixit social juvenil.

Així, la política d'informació juvenil desenvolupada pel CIAJ és quelcom implementat pel propi Ajuntament de Barcelona. Les normatives i lleis que defineixen la reserva de sòl que cal destinar a habitatge de protecció oficial és una qüestió de la Generalitat de Catalunya. El suport a les entitats juvenils a través del Casal d'Associacions Juvenils de Catalunya és realitzat pel Consell de la Joventut de Barcelona.

Per poder tirar endavant aquest model cal que ens dotem d'una eina que ens ajudi a definir, coordinar i impulsar les polítiques de joventut al nostre municipi. I aquesta eina no és altra que el Pla Local de Joventut de Barcelona. Els ajuntaments, per proximitat amb els ciutadans joves, són el que tenen major capacitat per detectar necessitats i problemàtiques i implementar actuacions directes amb els joves. Per això presentem aquest Informe d'Actuacions Municipals en matèria de joventut que pretén ser l'eina primera que ens permeti elaborar un bon Pla Local de Joventut de la ciutat i així poder desenvolupar polítiques de joventut durant els propers anys”.

2. [Horaris de les biblioteques]:

Biblioteca Fort Pienc

Ribes, 12-14

Matí: dl./dc./dj./ds. de 10 a 14 h

Tarda: dl./dc./dj. de 16 a 21 h

M/T: dt./dv. de 10 a 21 h

Biblioteca Sofia Barat

Girona, 64-68

Matí: dt./dc./ds. de 10 a 14 h

Tarda: dl./dt./dc./dv. de 16 a 20.30 h

M/T: dj. de 10 a 20.30 h

Biblioteca Sagrada Família

Provença, 480

Matí: dl./dc./dj./ds. de 10 a 14 h dg. d'11 a 14 h

Tarda: dl./dc./dj. de 16 a 21 h ds. de 16 a 20 h

M/T: dl./dc./dj de 16 a 21h

